

[Indenrigsministeren.]

Som bekendt er der jo siden lovforslagets første fremsættelse foretaget en række kommunesammenlægninger, og desuden har der rundt om i landet fundet en del indlemmelser sted.

Med hensyn til de stedfundne kommunesammenlægninger skal jeg bemærke, at de fleste sammenlægninger omfatter kommuner, der hører til samme opstillingskreds, hvorfor sammenlægningen ikke medfører ændringer i valgkredsinddelingen ud over en rettelse af kommunenavnene i valgkredsfortegnelsen; i to tilfælde i Præstø amt er der dog foretaget sammenlægning af kommuner, der hører til forskellige opstillingskredse. Da jeg finder, at en kommune så vidt muligt bør høre til samme opstillingskreds, har jeg foreslået sådanne ændringer gennemført, at alle dele af de sammenlagte kommuner kommer til at henhøre under samme opstillingskreds. Herfor er der nøje redegjort i bemærkningerne til lovforslaget, og så vidt jeg kan skønne, vil de foreslåede ændringer ikke få nogen betydning for et valgs udfald.

Med hensyn til de stedfundne indlemmelser skal jeg bemærke, at i to tilfælde har der fundet større indlemmelser sted af arealer, der ligger i andre opstillingskredse end den kommune, hvori arealerne er indlemmet. Det drejer sig dels om indlemmelse af arealer af Karlebo kommune i Hillerød købstadkommune, dels om indlemmelse af en del arealer af de århusianske forstadskommuner i Århus købstad. I begge tilfælde har jeg foreslået, at de indlemmede arealer overføres fra de opstillingskredse, som de hidtil har henhørt under, til de opstillingskredse, hvortil indlemmelseskommunerne henhører. I Hillerødindlemmelsen drejer det sig om ca. 300 vælgere og i Århusindlemmelsen om ca. 800 vælgere, og så vidt jeg kan skønne, vil en overførelse af dette antal vælgere ikke have nogen betydning for et valgs udfald.

Jeg henviser i øvrigt til bemærkningerne til lovforslaget samt til det ved dets første fremsættelse og tidligere behandling fremførte og anbefaler hermed lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Jeg skal dernæst tillade mig for det høje

folketing at fremsætte *forslag til lov om ændringer i lov om statsstøtte til behandling og pleje af tuberkulose m. m.*

Indtil 1. april 1959 blev statens sygedagstilskud til tuberkulosesanatorier og tuberkulosehospitaller udelukkende ydet i henhold til tuberkulosestøtteloven af 7. marts 1952. Dette gjaldt såvel tilskuddet til de private tuberkuloseinstitutioner som tilskuddet til de kommunale. Til gengæld blev der ved beregningen af sygehuslovens tilskud til det kommunale sygehusvæsen helt set bort fra de kommunale tuberkulosesanatorier og -hospitaller.

Fra 1. april 1959 blev sygehusloven ændret således, at tilskud efter denne lov også blev ydet for de kommunale tuberkulosesanatorier og tuberkulosehospitaller. Samtidig blev der imidlertid ved lov nr. 102 af 25. marts 1959 foretaget den ændring i tuberkulosestøtteloven, at tilskud efter denne lov til de kommunale institutioner fremtidig kun blev ydet med det beløb, hvormed tuberkulosestilskuddet — fastsat til 18 kr. 50 øre pr. sygedag og 7 kr. pr. ambulante behandling — oversteg sygedagstilskuddet efter sygehusloven. Det var en forudsætning for denne ordning, at de nævnte tuberkulosestilskudssatser — 18 kr. 50 øre og 7 kr. — ikke senere skulle søges forhøjet. Tilskuddet ifølge tuberkulosestøtteloven til de kommunale tuberkuloseinstitutioner skulle således bortfalde, dersom sygedagstilskuddet efter sygehusloven kom op på eller oversteg 18 kr. 50 øre for sygedage og 7 kr. for ambulante behandlinger.

Tilskuddet i henhold til sygehusloven er i den forløbne tid steget så meget, at tilskuddet i henhold til tuberkulosestøtteloven til ambulante behandlinger på kommunale tuberkuloseinstitutioner er helt bortfaldet og tilskuddet til sygedage stærkt reduceret; tilskuddet til sygedage udgjorde således i regnskabsåret 1961-62 kun 1 kr. 70 øre — nemlig 18 kr. 50 øre ÷ sygedagstilskuddet på 16 kr. 80 øre. Og i 1962-63 ville tilskuddet i henhold til tuberkulosestøtteloven være faldet bort også for sygedagenes vedkommende, dersom sygehuslovens tilskudssystem var forblevet uændret.

Ved lov nr. 195 af 14. juni 1962 er sygehusloven imidlertid bl. a. ændret således, at den del af det samlede tilskud, der fordeles i forhold til antallet af sygedage, er

[Indenrigsministeren.]

nedsat fra halvdelen til en tredjedel. Dette har medført, at sygedagstilskuddet, der, som jeg før nævnte, for regnskabsåret 1961-62 androg 16 kr. 80 øre, i 1962-63 kan anslås til kun at blive noget over 11 kr. 90 øre, uanset at der ved ændringen af sygehusloven tillige vil ske en forøgelse af det samlede tilskud til kommunerne.

Ændringen af sygehuslovens tilskudsbestemmelser ville således medføre, at tilskuddet til de kommunale tuberkulose- sanatorier og -hospitaller i henhold til tuberkulosestøtteloven, der stod foran sin afvikling, på ny skulle ydes med ikke ubetydelige beløb. Dette resultat ville være i strid med, hvad der var forudsætningen for tuberkulosestøtteloven af 25. marts 1959. Lovforslaget går derfor ud på en ændring af tuberkulosestøtteloven, hvorefter denne lovs særlige tilskudsbestemmelser ophæves, for så vidt angår de kommunale tuberkulose-sanatorier og tuberkulosehospitaller.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til velvillig behandling i det høje folketing.

**Formanden:** Jeg giver dernæst ordet til den højtærede undervisningsminister, for at han kan fremsætte et for hans vedkommende anmeldt lovforslag.

**Undervisningsministeren (Helveg Petersen):** Herved skal jeg tillade mig for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om udbygning af Danmarks tekniske højskole og Danmarks ingeniørakademi.*

Lovforslaget går kort og godt ud på, at der søges en bemyndigelse til indtil april 1970 at anvende et samlet beløb på 500 mill. kr. — heri indbefattet allerede givne bevillinger — til udbygning af Danmarks tekniske højskole og Danmarks ingeniørakademi på Lundtoftesletten.

Med fremsættelsen af dette lovforslag og med den behandling, der vil følge her i tinget, håber jeg, at det vil blive muligt at fjerne den tvivl og usikkerhed, som den meget livlige offentlige debat, der i den senere tid har været ført omkring dette projekt, har skabt med hensyn til rigtigheden af de trufne dispositioner og projektets videre skæbne.

Der er her tale om et byggeforetagende langt ud over det sædvanlige — simpelt hen det største samlede byggeprojekt, der nogen sinde er igangsat her i landet. Og den måde, projektet er fremmet på, adskiller sig også i visse henseender fra den sædvanlige.

Jeg skal her i min fremsættelsestale søge at belyse dette i hovedtræk og håber i øvrigt, at der under udvalgsbehandlingen vil blive mulighed for at skabe klarhed vedrørende enkelthederne, således at byggeriet på Lundtoftesletten kan fortsættes i den rytme, der er nødvendig af hensyn til den tekniske udvikling, vi er inde i.

Indledningsvis vil jeg gerne understrege, at det drejer sig om et projekt af største betydning for hele landets økonomiske udvikling, og jeg tror, jeg har lov at tilføje, at dette er anerkendt fra alle sider. Det er ikke herom, diskussionen står.

I den kommission, der i 1956 blev nedsat af statsministeren vedrørende teknisk og naturvidenskabelig arbejdskraft — den såkaldte teknikerkommission — erkendte man hurtigt, at det var påtrængende nødvendigt at udbygge de forskellige tekniske uddannelser her i landet.

Der blev gennem kommissionens arbejde fastlagt rammer for helt nye tekniske uddannelser — de såkaldte mellemteknikere — og der blev oprettet en ny ingeniøruddannelse — akademiingeniøruddannelsen — der gennemføres på væsentlig kortere tid end civilingeniøruddannelsen og med et mindre videnskabeligt sigte. Denne nye uddannelse blev påbegyndt allerede i 1957, men har i de forløbne år kæmpet med meget betydelige lokale problemer, der foreløbig delvis er blevet løst ved helt midlertidige dispositioner.

Kommissionen påpegede, at tilgangen af teknikere og naturvidenskabsmænd ikke havde været tilstrækkelig til at dække den stigende efterspørgsel, og at det fremtidige udbud af teknisk og naturvidenskabelig arbejdskraft ville blive en væsentlig bestemmende faktor for landets økonomiske udvikling.

Herudover henviste kommissionen til den meget kraftige adgangsbegrænsning, Danmarks tekniske højskole som følge af pladsmangel havde været nødsaget til at praktisere, og ønskeligheden af at kunne skabe mulighed for at opretholde konstante kri-